

гато Княза минаваше прѣзъ града, улицата отъ едина до другия край бѣ прѣпълнена съ народъ. Кой можеше да си помисли, че това ще бѣде послѣдното виждавѣе и изпращанѣе Този народенъ любимецъ отъ града Кюстендилъ? — Никой. Азъ утвърждавамъ това по отношение за кюстендилци, за войниците и офицерите, като изключavamъ отъ послѣдните само: майоръ Стояновъ, капитанъ Вазовъ и други двама-трима, уединени съ потаената си въ сърдцето сѣдбоносна замисль за Отечеството.

Въ с. Коньово Негово Височество слѣзнь отъ файтона и тръгна пѣшкомъ изъ улицата, окръженъ отъ офицерите и тъй вървя дори до горния край на селото.

Послѣдното е на 10 километра далечъ отъ града Кюстендилъ и единъ км. отъ моста надъ Струма по шосето за София, въ подножието на една висока рѣтлива, която съставлява частъ отъ веригите на Витоша. Тази рѣтлива отдѣлва Кюстендилското поле отъ Радомирското. Отъ самото село се започва възкачванието къмъ гребена на рѣтлината и продължава около 6—7 км. Селените се научили, че Княза щѣлъ да се върне за София още сѣщия день 20 Юлий, та улицата бѣ почти задрѣстена отъ тѣхъ; пристигнали бѣхъ сѣщо и много граждани за да Го изпроводѣтъ, тъй щото изпровожданѣето ставаше много интимно. Когато да се распрости и съ насъ офицерите, Княза стискаше всѣкому рѣката и като че ли Му се искаше да се разцалува съ всички ни и струва ми се, че Той едва се въздържа отъ туй. При това, азъ се чудѣхъ, отъ кѣдѣ Негово Височество намираще толкова, тъй бързо и тъй послѣдователно, различни фрази да размѣни съ всички ни;